

ΜΕΡΟΣ 1

Ψυχραιμία

«Θα δείξω στην αρχοντιά σας
τι μπορεί να κάνει μια γυναίκα».
Αρτεμισία Τζεντιλέσκι, 1593 – π.1654

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2016

Πρόλογος

Ο σερ Σάιμον Χόλκροφτ δεν ήταν δεινός κολυμβητής. Ως εκπαιδευόμενος πιλότος του Βασιλικού Ναυτικού, πριν από καμιά χιλιετία, ο νυν προσωπικός γραμματέας της βασίλισσας είχε υπομείνει την κατάδυση στο νερό σε διάφορες εκπαιδευτικές ασκήσεις. Μπορούσε, αν ήταν αναγκαίο, να δραπετεύσει από ένα ελικόπτερο που βυθιζόταν στον Ατλαντικό, αλλά το πλατσούρισμα σε μια πισίνα εσωτερικού χώρου δεν του έκανε ιδιαίτερη αίσθηση. Ωστόσο, πλησίαζε τα πενήντα τέσσερα και η περιφέρεια της μέσης του ήταν πέντε εκατοστά μεγαλύτερη από όσο θα έπρεπε, και ο γενικός ιατρός του παλατιού τον είχε επιπλήξει για τα επίπεδα χοληστερόλης του. Έπρεπε να κάνει μια υποχώρηση, ώστε να συνεχίσει να χωράει στα παντελόνια του.

Ο σερ Σάιμον ένιωθε κουρασμένος. Πλαδαρός. Στο χθεσινό άβολο ταξίδι της επιστροφής με το αυτοκίνητο από τη Σκωτία, είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι μάλ-

λον έτρωγε περισσότερα γλυκά από όσο θα έπρεπε και δεν συνόδευε τη βασίλισσα σε αρκετούς περιπάτους στην εξοχή. Η πρώτη του σκέψη μόλις επέστρεψε στην οικία του, στο Παλάτι του Κένσινγκτον, ήταν πως έπρεπε να ενεργοποιηθεί.

Οι περασμένες εβδομάδες στο Μπαλμόραλ ήταν κόλαση. Οι σκνίπες έκαναν πάρτι. Τα πρωινά συσκεπτόταν με τον πρίγκιπα Φίλιππο σχετικά με την επικείμενη έναρξη των ηλεκτρολογικών εργασιών στο παλάτι, ενώ τα απογεύματα συζητούσε τηλεφωνικά με άλλους αυλικούς για τις τελευταίες προτάσεις και απορίες του δούκα, στις οποίες προσέθετε και τις δικές του. Αν δεν είχαν μια ολοκληρωμένη πρόταση μέχρι την ημερομηνία κατά την οποία θα έπρεπε να την παρουσιάσουν στο Κοινοβούλιο, την είχαν άσχημα.

Είχε ανάγκη από σφρίγος. Και φρεσκάδα. Παρά την έλλειψη ενθουσιασμού, η πισίνα του Παλατιού του Μπάκιγγαμ ήταν η ιδανικότερη λύση. Τα μέλη του προσωπικού απέφευγαν να τη χρησιμοποιούν όταν τα μέλη της βασιλικής οικογένειας βρίσκονταν στο παλάτι. Το πρόβλημα ήταν πως, όταν η οικογένεια έλειπε, τότε συνήθως έλειπε και αυτός, και τούμπαλιν. Ωστόσο, μόλις είδε τον εαυτό του στον ολόσωμο καθρέφτη του υπνοδωματίου του, αποφάσισε να πάρει το ρίσκο της πρωινής βουτιάς. Προσευχόταν να μη συναντήσει κάποιον νεαρό ιπποκόμο με άριστη φυσική κατάσταση, σε αντίθεση με το πλαδαρό και γεμάτο τσιμπήματα από σκνίπες κορμί του, ή χειρότερα, τον ίδιο τον δούκα, μετά τη βασιλική πρωινή βουτιά του.

Ο σερ Σάιμον διέσχισε το Χάιντ Παρκ και το Γκριν Παρκ –μια από τις ελάχιστες σαραντάλεπτες διαδρομές που μπορούσε να κάνει κάποιος μέσα στο Λονδίνο και να αντικρίσει μονάχα πράσινο– και έφτασε στο Παλάτι κατά τις εξίμισι το πρωί. Προς μεγάλη του βλακεία, είχε φορέσει το μαγιό κάτω από το παντελόνι του, κάτι που τον έκανε να νιώθει άβολα. Άφησε τον χαρτοφύλακα στο γραφείο του, κρέμασε το σακάκι του στον ξύλινο καλόγερο και έβγαλε τα παπούτσια. Δίπλωσε επιμελώς τη μεταξωτή γραβάτα του, η οποία σήμερα ήταν διακοσμημένη με ροζ κοάλα, και την τοποθέτησε μέσα στο αριστερό του παπούτσι. Έπειτα, αφού πέρασε στον ώμο το σακίδιο μέσα στο οποίο είχε την πετσέτα του, διέσχισε τη μικρή απόσταση που χώριζε το γραφείο από το βορειοδυτικό κιόσκι περπατώντας με τις κάλτσες. Η ώρα είχε πάει 6.45.

Το κιόσκι, μια προέκταση της Βόρειας Πτέρυγας, με θέα το Γκριν Παρκ, είχε σχεδιαστεί αρχικά ως θερμοκήπιο από τον Τζον Νας. Ο σερ Σάιμον ήταν της άποψης πως έπρεπε να είχε παραμείνει θερμοκήπιο. Η μητέρα του ήταν φυτοκόμος και ο ίδιος έβλεπε τα θερμοκήπια ως προέκταση του φυσικού κόσμου, σε αντίθεση με τις πισίνες που ήταν κάπως κακόγουστες. Παρ' όλα αυτά, ο πατέρας της βασίλισσας είχε αποφασίσει να το μετατρέψει σε πισίνα τη δεκαετία του τριάντα, ώστε οι πριγκιποπούλες του να μπορούν να κολυμπούν, οπότε κάπου εκεί τελείωνε η συζήτηση. Εξωτερικά το κιόσκι είχε αρχαιοελληνικούς κίονες και στο εσωτερικό φθαρμένα πλακάκια στυλ αρ ντεκό, τα οποία χρειάζονταν επειγόντως αντικατάστα-

ση, όπως συνέβαινε σε διάφορα σημεία του παλατιού, στα οποία το κοινό δεν είχε πρόσβαση.

Η πισίνα ήταν προσβάσιμη από το εσωτερικό τού κυρίως κτίσματος μέσα από μια πόρτα, δίπλα στην οποία υπήρχαν οδηγίες σχετικά με το τι έπρεπε να κάνει κάποιος σε περίπτωση πυρκαγιάς, αλλά και υπενθυμίσεις πως κανείς δεν έπρεπε να κολυμπάει μόνος, τις οποίες φυσικά αγνόησε. Ο διάδρομος ήταν αφόρητα πνιγερός. Ένωθε ευγνωμοσύνη που είχε βγάλει τη γραβάτα του. Στα αποδυτήρια των αντρών έβγαλε το πουκάμισο, τις κάλτσες και το παντελόνι και πέρασε την πετσέτα στο χέρι του. Πρόσεξε ένα κρυστάλλινο ποτήρι που κάποιος είχε αφήσει στους πάγκους. Παράξενο. Η βασιλική οικογένεια είχε μόλις χθες επιστρέψει από τα Χάιλαντς. Λογικά η νεότερη γενιά είχε διοργανώσει κάποιον εορτασμό. Τα γυαλικά απαγορεύονταν στην πισίνα, κανείς όμως δεν τολμούσε να πει στους πρίγκιπες και τις πριγκίπισσες τι να κάνουν στο σπίτι της γιαγιάς τους. Ο σερ Σάιμον σημείωσε νοερά να δώσει εντολή στο προσωπικό να καθαρίσει τον χώρο.

Έκανε στα γρήγορα το ντουζάκι του, πέρασε στον χώρο της πισίνας με τα παράθυρα που έβλεπαν στα δέντρα στον κήπο και προετοιμάστηκε για το σοκ της επαφής της σάρκας του με το καταπαγωμένο νερό.

Αλλά το σοκ που εντέλει βίωσε ήταν τελείως διαφορετικό.

Αρχικά το μυαλό του αρνιόταν να αποδεχτεί αυτό που έβλεπε. Να ήταν μια κουβέρτα; Να ήταν οφθαλμαπάτη; Πόσο κόκκινο, Θεέ μου. Το σκούρο κόκκινο ερχόταν σε

αντίθεση με τα πράσινα πλακάκια. Στο μέσο του λεκέ υπήρχε ένα πόδι. Ένα γυμνό μέχρι το γόνατο γυναικείο πόδι. Η εικόνα εντυπώθηκε στον αμφιβληστροειδή του. Βλεφάρισε.

Έκανε δύο βήματα προς το μέρος του. Η ανάσα του έβγαине κοφτή. Άλλα δύο βήματα τον έφεραν δίπλα στα αίματα και μπορούσε πλέον να τα δει σε όλο τους το τρομακτικό μεγαλείο.

Μια γυναίκα που φορούσε ανοιχτόχρωμο φόρεμα κειτόταν στο ένα της πλευρό, μέσα σε μια σκοτεινή λίμνη. Τα χείλη της είχαν μπλαβίσει και τα μάτια της, παρόλο που ήταν ορθάνοιχτα, δεν έβλεπαν. Το δεξί της χέρι ήταν απλωμένο προς τα πόδια της, με την παλάμη να βλέπει προς τα πάνω. Τα πάντα ήταν λεκιασμένα από το πηχτό αίμα. Το αριστερό χέρι ήταν απλωμένο προς την άκρη της πισίνας και εκεί η σκουρόχρωμη λιμνούλα σταματούσε. Ο σερ Σάιμον ένιωσε το αίμα του να σφυροκοπά τους κροτάφους του.

Γονάτισε απρόθυμα και έφερε δύο δάχτυλα πάνω στον λαιμό της. Δεν εντόπισε σφυγμό. Πώς θα μπορούσε να εντοπίσει, αφού τα μάτια της ήταν τόσο νεκρά; Ήθελε να της κατεβάσει τα βλέφαρα, αλλά σκέφτηκε πως μάλλον δεν έπρεπε. Τα μαλλιά της σχημάτιζαν ένα αιματοβαμμένο φωτοστέφανο γύρω από το κεφάλι της. Φαινόταν έκπληκτη. Ή μήπως ήταν στη φαντασία του; Και έμοιαζε τόσο εύθραυστη, που, αν ήταν ζωντανή, θα μπορούσε να τη σηκώσει με περισσή ευκολία και να τη μεταφέρει σε ασφαλές μέρος.

Σηκώθηκε και ένιωσε έναν οξύ πόνο στο γόνατο. Προσπαθώντας να σκουπίσει το κολλώδες αίμα από το δέρμα του, άγγιξε με τα ακροδάχτυλα θραύσματα. Τα εξέτασε και διαπίστωσε ότι ήταν θραύσματα από κρύσταλλο. Το αίμα του ανάβλυζε από την πληγή στο πόδι του και γινόταν ένα με το δικό της. Τότε μόνο παρατήρησε τα απομεινάρια από το σπασμένο ποτήρι, που έμοιαζαν με κρυστάλλινα ερείπια μέσα σε μια πορφυρή θάλασσα.

Αναγνώριζε το πρόσωπό της, αναγνώριζε τα μαλλιά της. Τι δουλειά είχε εκεί, με ένα ποτήρι ούισκι; Το σώμα του δεν ήθελε να κουνηθεί, αλλά το ανάγκασε. Έπρεπε να καλέσει για βοήθεια. Παρόλο που ήξερε ότι πια ήταν πολύ αργά για την οποιαδήποτε βοήθεια.